

Mano liežuvis kartais angelo
jis sliuogia dangaus kūnų apvalumais
deginančiais
kaip liepsnojantis Mozė Marso plynėse.
Apleisti zikuratai pasidengia rasa
ir mano vienatinis žvilgsnis
skyla
į tūkstantį dūžtančių žvilgsnių
nelyg bazilisko klyksmas
aidinčioj veidrodžių begalybėj.
Tada mano liežuvis sužmogėja
jis trinas į dantis
kurie kadaise buvo iltys
sudraskę pirmuosius dievus –
jis kranksi varnomis iš II PK laikų
krebžda vabalo baime
po kriaukle
sovietinėj virtuvėj
virsdamas vorų sąmokslo
tyla drėgname pusrūsy.

Tada mano liežuvį išmontuoja
begalė pačių mažiausių žvirblių
jis keliauja eterin
pirmykščio alkio čirpesiu
jauniklių gerklose.

Galiausiai mano liežuvis tampa
sena moteriške, vilkinčia pižama
atsirėmusia į vaikštynę
iš balkono šaukiančia savo vyrą.
Gatvė tuščia
jos vyro ten nėra.

Senė serga demencija.

Mes ten gyvenome
nors tos vietos neatmenu –
teliko vakaras
kai vilkai
pastalėj susirangė žaibais
nenusakomas spengsmas
visa gaubiantis
degtine pulsavęs kraujas
žvilgsniai
šventųjų paveiksluose
užkalbėjimų nuotrupos
musių nutupėtoje blausoje
seni ir nieko nebereiškiantys
prietariai
pusrūsių prietemoj
knibžda.

Ežere jau septintą dieną
plūduriavo skenduolė
vis delsėm ją laidoti –
nenorėjom išlydėti vienintelės
iš kurios papurtusio veido
bent galėjome nuspėti
kaip atrodys
amžinybė.

Tąnakt
kažkas išėjo į lygumas
kad pasklistų
mažom švytinčiom
kito pasaulio erkėmis –
jos įsisegs į akis
besimerkiančias
įsigrauš į kaulus
vienintelius
mūsų paneigimo
liudininkus.

Jokio kito atminimo –
tik vilkai pastalėj žaibuoja
vakaras spengiantis
ir erkės griaučiuose

kai žengėm abu
dykrom dausotom
šukėm
ąsočių
kurių vandeniū
mirusius prausėm.

I

Ranka
suima peilį
(tyla
nepakeliama)
raudoni lašeliai
varva nuo ašmenų
ištykšta
ant balzganos
plokštės
ir suteka į raides.

II

Žodžiai
paklysta dykumoj
arba krenta į tarpekį
o nukaršęs ožys
mekenantis Edomo
griuvėsiuose
moko juos dainuoti.

III

Žodžiai yra raiši šuneliai
užklydę į šventyklą –
girti ir pagiežingi
viduramžių vienuoliai
užmėto juos
akmenimis.

IV

Kiekvienas žodis
turi keturias
šnerves
į kurias plūsta dūmai
skirti dievams –
kiekvienas žodis
yra visagalis
kaip kraujas, virtęs
savo paties indu.

V

Žodžiai yra bekūniai
tačiau puikiai moka
kirsti medžius.

VI

Žinau žodį žiurkę
nudaigojusią kaimynų katiną.

VII

Žodis
įrėžtas į kamieną
juokiasi iš medžio

žodžio burnon
byra dūlantys kaulai.

VIII

Žodis sėdi
automobilio priekaboje
ir gliaudo saulėgražas.
Jis nereikalingas
nei sau
nei kitiems.

IX

Kiaurą naktį
Jahvė glaudėsi
pirštinėje, kurią
pamečiau prie sinagogos
todėl žodis *mirtis*
turi penkis akligatvius
mano pirštų
galiukuose.

Stebiu katę mėlynu kailiu
ji įbedus akis į vieną tašką
ji sustingsta
kaip minutės
laikrodyje per šventes.
Prie stalo
grūdasi mirę giminaičiai
keikiasi
plūstasi
jų liežuviai
tilindžiuoja
lyg ištraukta
varpo šerdis.
Jie niekad
nemėgo kačių
jų antkapių
šešėliuose
šmirinėja pelės.
Per šventes
laikas sustoja.
Augintinė mėlynu kailiu
liaujasi vaikiusi
šmėklas.
Mirusieji prabyla
galvijų balsais.
Katės lavonėlis
sustingsta po eglute.
Jos kaukolytėje
šmirinėja pelės.

Salamandros ir svirplio
įspaudai
pageltusių pievų
nasruose.

Tą vasarą sausra
buvo mūsų žiauri
psichopatė motina.

Ji kūkčiojo
užsidariusi vonioje
žaisdama peiliukais
žemuogės sirpo
jos strėnose –
uždraustos uogos
jų siekėm
kai naktį
kilom iš lovų
o vietoj mūsų kūnų
siautė smėlynai.